

— Познаваш ли го?

— Нашенець е.

— Чобанъ Петре ли го викатъ? попита едноокия; види се, че отбираше нѣщо български.

— Така аго, и мухтарътъ му подаде ножа, като благодарѣше света Троица, че прѣскокнѣ страшнитѣ думи. Но той прѣбърза.

— Виждъ и отъ тая страна, каза заптието.

Мухтарътъ надникнѣ пакъ надъ камата твърдѣ уплашенъ, и се колебаеше. Въ сѣция мигъ съ дѣсното око видѣ, че нискиятъ готвѣше бича да го плѣсне.

— Свобода или смрътъ, пише, аго.

Едноокиятъ подскокнѣ: — Исвобода а? ухили се той зловѣщо; кой прави тия ками? Чобанъ Петре дѣка е?

— Че дѣка ще е, аго? у тѣхъ си.

— Иди го повикай...

Мухтарътъ тръгна.

— Чакай и азъ щѣ дойдѣ съ тебе, будала!

И нискиятъ си намѣтнѣ ямурлука и излѣзе съ него.

— Добрѣ, Юсуфъ-ага, че чобанъ е отъ косъма на хайдутинъ.

Въ това врѣме Цанко минѣ при жена си, която готвѣше съ проклетии:

— Да ги убие Господь! Да ги скѣса въ червата! зѣмина кость да ги задави, та да пукнѣтъ, отрова да ги отрови! Да имъ готвиж мѣсо и пѣржж масло прѣдъ Коледа!.. Огъ дѣ се намѣри тая пуста поганщина сега, та ни развали и испоплаши!...

— Донке, иди, татовата, у чича си тая ноцъ, мини прѣзъ плета, каза Цанко на дѣщеря си, която се показа прѣблѣднѣла на вратата.

— Отъ дѣ ги доведе пакъ и Дѣйко? оная недѣля пакъ ни довлѣкохѣ двама, бѣбрѣше булката.

— Та що да стори челякътъ? каза Цанко, водилъ ги дѣ не — тукъ искали да дойдѣтъ: чули пѣснитѣ... Той изялъ и петъ шесть гърбача.